

Introduktion

Formålet med denne korte bog er at fremlægge det centrale i det kristne budskab, evangeliet. Den kan derfor tjene som en introduktion til den kristne tro for dem, der ikke er fortrolige med det kristne budskab, eller dem, der har været på afstand af det i en periode.

Men denne bog er ikke kun for søgende mennesker. Mange, som har været kristne hele deres liv, har den opfattelse, at de forstår det grundlæggende i den kristne tro ganske godt. De synes ikke, de har brug for et »brush up«. Ikke desto mindre er sikkerhed i forhold til evangeliet ét af tegnene på, at du ikke har greb om dets unikke og gennemgribende virkelighed. Det sker, at erfarne kirkegængere bliver ramt, vendt omkring og grebet af det kristne budskab på en måde, som får dem til at føle, at de er blevet kristne på ny. Derfor er denne bog skrevet både til troens nysgerrige outsiders og veletablerede insiders, både til dem, Jesus kalder »yngste-brødre«, og til dem, han kalder »ældste-brødre« i lignelsen om den fortabte søn.

Når jeg tager denne kendte historie frem (den findes i det femtende kapitel i Lukasevangeliets), er det for at nå ind til hjertet i den kristne tro. Lignelsens plot og dramatis personae er meget enkle. En mand havde to sønner. Den yngste bad om sin del af formuen, modtog den og rejste straks til et fjernt land, hvor han ødslede det hele bort på sanselig og lyststyret nydelse. Han vendte angerfuld hjem og blev – til sin overraskelse – modtaget

med åbne arme af sin far. Denne modtagelse faldt den ældste bror for brystet og gjorde ham meget vred. Historien slutter med faderens appel til sin førstefødte søn om at slutte sig til velkomst- og tilgivelsesfesten for den yngste bror.

På overfladen er fortællingen ikke voldsomt gribende. Men det er min opfattelse, at hvis Jesu undervisning sammenlignes med en sø, er denne berømte lignelse en af de klareste pletter, hvor vi kan se helt til bunden. Der er udgivet mange glimrende fortolkninger af denne bibelske tekst gennem de seneste år, men grundlaget for min forståelse var en prædiken, som jeg hørte første gang for mere end tredive år siden af Dr. Edmund P. Clowney. Den prædiken forandrede den måde, jeg forstod kristendommen på.¹ Jeg følte næsten, at jeg havde opdaget kristendommens dybeste hemmelighed. Gennem årene er jeg ofte vendt tilbage til denne lignelse i min undervisning og sjælesorg. Jeg har set flere mennesker få hjælp, nyt mod og ny indsigt af denne tekst end af nogen anden tekst, når jeg forklarer dens sande betydning.²

Jeg rejste engang udenlands for at holde denne prædiken for en forsamling gennem en oversætter. Senere skrev oversætteren til mig for at fortælle mig, at mens han oversatte prædikenen, gik det op for ham, at lignelsen var som en pil, der sigtede mod hans hjerte. Efter en periode med kamp og refleksion førte den ham til tro på Kristus. Mange andre har fortalt mig, at når de først forstod denne historie af Jesus, reddede den deres tro, deres ægteskab og nogle gange helt bogstaveligt deres liv.

Gennem de første fem kapitler vil jeg lukke lignelsens grundlæggende betydning op. I kapitel seks vil jeg demonstrere, hvor-

dan historien hjælper os med at forstå Bibelen som helhed, og i kapitel syv, hvordan den baner sig vej ud i verden og får betydning for den måde, vi lever vores liv på.

Jeg vil ikke bruge den titel, lignelsen primært er kendt under: Lignelsen om den fortabte søn. Det er ikke korrekt at isolere den ene søn som historiens eneste fokus. Jesus kalder den heller ikke for lignelsen om den fortabte søn, men begynder historien med: »En mand havde to sønner ...« Fortællingen handler lige så meget om den ældste søn som om den yngste, og lige så meget om faderen som om sønnerne. Det, Jesus siger om den ældste bror, er et af de mest betydningsfulde budskaber i Bibelen. Derfor er det bedre at kalde lignelsen for »De to fortabte sønner«.

På engelsk kaldes lignelsen »The Prodigal Son«. Ordet »prodigal« betyder ikke »fortabt«. Ifølge »Merriam-Webster's Collegiate Dictionary« betyder det »urimeligt ødsel«. Det betyder at spendere, indtil man ikke har noget tilbage. Ordet »prodigal« er derfor lige så velegnet til at beskrive faderen i historien som den yngste søn. Den måde, faderen byder den angrende, yngste søn velkommen på, var bogstaveligt talt urimelig, fordi han afstod fra at holde sønnen ansvarlig for sine synder eller kræve erstatning. Denne handling krænkede den ældste søn og formodentlig hele det lokale samfund med ham.

I denne historie repræsenterer faderen den himmelske Fader, som Jesus kendte så godt. Paulus skriver: »Det var Gud, der i Kristus forligte verden med sig selv og ikke tilregnede dem deres overtrædelser.« (2 Kor 5,19). Jesus viser os ødselhedens Gud, som frem for alt er ødsel over for os, sine børn. Guds uri-

melige nåde er vores største håb, en livsforvandlerende erfaring og emnet for denne bog.